

Z OBSAHU	Duch Svatý rodí harmonii. Homilie Svatého otce Františka v Ammánu	04
	Mučedníci komunismu. Blahoslavený Szilárd Ignác Bogdánffy	07
	Dítě na okraji společnosti. Daně pod mikroskopem	10
	Je dialog s islámem možný?	13

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého Bonifáce (kolem 673–754)

Církev se plaví po moři tohoto světa jako velická loď a dorážejí na ni v tomto životě různé vlny zkoušek; nesmíme ji však opouštět, nýbrž řídit.

Dávají nám v tom příklad dřívější otcové Klement, Kornélius a mnoho jiných v městě Římě, Cyprián v Kartágu, Atanáš v Alexandrii: Za vlády pohanských císařů drželi kormidlo Kristovy lodi, jeho nejdražší snoubenky, totiž Církve, učili ji, bránili, pro ni pracovali a trpěli až k prolití krve.

Když myslím na ně a jim podobné, jímá mě hrůza, *padá na mě strach a zděšení, leží na mně nevyřčená hrůza* pro mé hříchy; a kormidlo Církve, které jsem jednou převzal, byl bych nejraději úplně pustil z rukou, kdybych byl na to mohl najít nějaký příklad u Otců nebo souhlas ve svatých Písmech.

Protože je to tak a pravda sice může být potlačena, ale ne přemogućena ani oklamána, ať se naše zemřelá mysl uchýlí k tomu, který říká ústy Šalomouna: *Důvěřuj v Hospodina celým svým srdcem a nespolehej na vlastní chytrost. Mysli na něho při všech svých cestách a on urovňá všechny tvé stezky. A jinde praví: Mohutnou tvrzí je jméno Hospodinovo, k němu se spravedlivý utíká a zachrání se.*

Stůjme pevně ve spravedlnosti a připravme své srdce na zkoušky, abychom vydrželi, co Bůh uloží, a mohli mu říci: *Pane, tys byl naše útočiště z pokolení do pokolení.*

Důvěřujme v toho, který na nás naložil břemeno. Co nemůžeme unést vlastními silami, nesme skrze něho, neboť on je všemohoucí a říká: *Mé jho netlačí a mé břemeno netíží.*

Stůjme pevně v boji v den Páně, neboť na nás přišly *dni úzkosti a soužení*. Chce-li Bůh, budme ochotni *zemřít pro svaté zákony našich otců*, abychom s nimi dosáhli věčného dědictví.

Antoine Caron: Zatčení Thomase Mora (1591). Foto: Wikigallery

Člověk pro každé počasí

Kdysi mi jeden spolubratr vyprávěl, jak se při výslechu na Státní bezpečnosti odvolal na své svědomí, ze kterého se – jak dodal – bude odpovídat Bohu. To vyvolalo u obou vyšetřovatelů bouři smíchu, protože prý poprvé v životě slyšeli, že existuje nějaké svědomí. Načež jim bratr už pak odmítl na cokoliv odpovídat. Tím skončil nejen výslech, ale i jeho tehdejší působení v duchovní správě. Občas mi tuto historku z totalitních let připomenou jevy z naší žhavé současnosti, kdy si někteří lidé stojící na různých stupních společenského žebříčku pletou zcela bezostyšně pravdu se lží, svůj sobecký prospěch vyhláší za službu druhým, zneužívají svého postavení a dopouštějí se násilí vůči slabším a bezbranným bližním. Jako by ani neměli svědomí, nebo

ho mají tak pokrouceně zdeformované, že už nerozeznají světlo od tmy. Dalo by se to vysvětlit jakousi obecnou nemocí doby, ale daleko spíše je něco nesprávného v jejich vědomí, v jejich smýšlení a jednání. Vždyť už Sókratés viděl ve svědomí vnitřní hlas, ve kterém je cosi božského a který dává naléhavý pokyn pro zcela konkrétní otázky v podobě pokárání nebo pochvaly. Věrnost svědomí spojuje křesťany s ostatními lidmi při hledání pravdy a při řešení mravních problémů.

Tomáše Mora, kancléře anglického krále Jindřicha VIII. ze 16. století, nazývá historie plným právem *světcem svědomí*. Jeho duchovní život se samozřejmě během doby podstatně prohloubil, ale základ k němu byl položen u kartuziánů.

Dokončení na str. 3

Logo papežovy poutě do Svaté země
Foto: TS ČBK

Svobodu pro súdánskou křesťanku Meriam Ishagovou

Těhotná súdánská křesťanka Meriam Ishagová byla odsouzena k smrti oběšením za svou údajnou konverzi ke křesťanství. Před popravou, která se má konat po narození dítěte, má dostat ještě sto ran za cizoložství, protože její manželství s křesťanem bylo prohlášeno soudem za neplatné.

Meriam je 27 let, se svým křesťanským manželem má dvouletého syna, je v osmém měsíci těhotenství a od února je ve vězení. Od dětství, kdy její muslimský otec opustil rodinu, byla vychovávána jako křesťanka. Spolu s Meriam má být uvězněn i její syn, aby „nemohl být dále ovlivňován křesťanským otcem“.

Na podporu Meriam Ishagové bylo zorganizováno množství petic. Jednu z nich zveřejnila platforma CitizenGo na <http://citizengo.org/en/7415-save-meriam> („ZIP code“ je PSČ bez mezer.). Tímto se odešle e-mailová zpráva Vysoké komisařce OSN pro lidská práva Navi Pillayové a súdánskému prezidentovi Omaru al-Bashiřovi s textem petice.

HPŽ ČR

„Aby byli jedno“. Papež ve Svaté zemi

Ve dnech 24.–26. května 2014 vykonal papež František pouť do Svaté země. Mottem jeho cesty se stala Ježíšova prosba „Aby byli jedno“. Součástí pouti bylo také setkání papeže s ekumenickým patriarchou Bartolomějem I., jež připomnělo 50. výročí symbolického objetí mezi Pavlem VI. a Athenagorasem I.

Papeže kromě jiných doprovázeli kardinálové Parolin, Sandri a Koch, tedy státní sekretář Svatého stolce, prefekt Kongregace pro východní církve a předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Vůbec poprvé v historii zahrnovala papežská delegace také dva představitele jiných náboženství – buenosaireského rabína Abrahama Skoroku a argentinského představitele islámu Omara Ahmeda Abuda.

V Jordánsku se papež pozdravil s králem Abdalláhem II. a královskou rodinou a na ammánském stadionu slavil mši svatou pro místní katolické křesťany. Během ní přistoupilo 1400 mladých Jordánců k prvnímu svatému přijímání. Papežovu homilii, jež při této mši proslavil, přinášíme v tomto čísle na str. 4. Večer se pak papež setkal s uprchlíky a handicapovanými mladými lidmi.

Při společném vystoupení s palestinským vůdcem Mahmúdem Abbásem vyzval papež k úsilí o trvalý mír mezi Izraelem a Palestinci. Na náměstí Jeslíček v Betlémě pak sloužil ve společenství 8 000 věřících mši svatou, v jejímž závěru pozval Abbáse a Perese, aby se přijeli za ním do Vatikánu pomodlit za mír. Poté poobědval s chudými palestinskými rodinami ve františkánském konventu „Casa Nova“ a krátký čas věnoval návštěvě baziliky Narození Páně postavené nad místem Kristova narození. Odpoledne se papež odebral na letiště v Tel Avivu, kde začal jeho izraelský program, který pokračuje až do pondělí 26. května.

TS ČBK, RaVat

Papež: mezináboženský dialog je nezbytný, ale nesmí relativizovat naši víru

Mezináboženský dialog nemá vést k relativizaci křesťanské víry – píše papež František v poselství u příležitosti 50. výročí vatikánského úřadu, který má na starost rozvíjení kontaktů s jinými náboženstvími. Svatý otec připomíná, že úkol této Papežské rady byl už od jejího založení Pavlem VI. zřejmý. Rozvíjet mezináboženský dialog neznamená zříkat se hluboké touhy hlásat všem radost ze setkání s Kristem.

František připomíná, že k ustanovení Sekretariátu pro nekřesťany, který byl předchůdcem současné Papežské rady pro mezináboženský dialog, došlo v kontextu Druhého vatikánského koncilu, kdy se Církev nechávala vést upřímnou touhou po setkání a dialogu s celým lidstvem. Svatý otec dodává, že stejně tak i dnes chce Církev doprovázet každého člověka, po vzoru Krista doprovázejícího učedníky do Emmauz. Tato připravenost kráčet společně je ještě nezbytnější v dnešních časech poznamenaných vzdalováním se lidí různých národů a kultur. František ujišťuje, že se Církev bude vždy angažovat v dialogu a usilovat o úzkou spolupráci se všemi, kdo sdílejí její vůli budovat přátelské vztahy.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 480 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Netolerance vůči křesťanům v Evropě stoupá

Za rok 2013 zaznamenala „Observatoř netolerance a diskriminace vůči křesťanům v Evropě“ 241 případů netolerance proti křesťanům v oblasti práva a politiky, umění a médií. Celkově v posledních letech „hrozivě narůstají případy vandalismu proti křesťanským místům“. Doloženo je 133 případů vandalismu v jedenácti evropských zemích. Není dne, kdy by ve Francii nebo v Německu nedocházelo k profanaci křesťanských posvátných míst. Na nevelkém belgickém území zaznamenává policie incidenty tohoto druhu každý druhý či třetí den. Získat přesné statistiky však není snadné, protože ve většině evropských zemí policie antikřesťanské motivace činů nespécifikuje.

Netolerance právní a politická se nejčastěji týká omezení námitky svědomí, svobody slova, diskriminační politiky, omezení práva rodičů stran sexuální výchovy a svobody shromažďování. Observatoř sestavila přehled 41 zákonů 14 zemí, jež brání náboženské svobodě křesťanů. Další oblastí netolerance jsou umělecká vyjádření a projevy v médiích a sociálních médiích.

„Respekt je klíčovým pojmem pro pochopení lidských práv obecně, a zejména pro svobodu náboženského vyznání či přesvědčení,“ komentuje zprávu ředitelka Observatoře Dr. Gudrun Kuglerová a vysvětluje: „Stále sekularizovanější společnost Evropy má stále méně prostoru pro křesťanství. Některé vlády a subjekty občanské společnosti se snaží křesťanství vylučovat, místo aby ho vítaly. Existuje bezpočet případů netolerance vůči křesťanům, jež jsou nám hlášeny. Výzkumem, dokumentací a publikací případů protikřesťanské netolerance chce Observatoř na tento jev upozornit, což je první krok k řešení problému.“

Fides

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

Tomáš vyrostl ve velmi vzdělaného člověka, který o všech věcech důkladně přemýšlel a nikdy nic neuváženě netvrdil. Stal se advokátem a hájil právo za všech okolností, takže jeho smysl pro spravedlnost a moudrost se brzy staly příslovečné. Byl ovlivněn mj. myšlenkami svatého Tomáše Akvinského a církevních otců, kteří byli blíže počátkům křesťanství a představovali původnější teologii. Byl i horlivým čtenářem Bible a díky své výborné paměti dokázal citovat Nový zákon naprosto přesně. I jako humanista zůstával horlivým křesťanem, denně se zúčastňoval mše a večer navštěvoval chudé a poskytoval jim pomoc. Walter Nigg píše, že rodina Tomáše Mora bydlela v Chelsea na břehu Temže ve stylově zařízeném domě s velkou knihovnou a obrazy od Hanse Holbeina. K domu patřila i zemědělská usedlost, ve které při jednom požáru shořely sýpky naplněné obilím. V dopise manželce tuto událost Tomáš komentuje takto: „Tak velkého množství obilí je skutečně škoda, ale děj se vždycky Boží vůle. On nám dal všechno, o co jsme přišli; tímto neštěstím nám to opět vzal – děj se vždy jeho vůle. Nebudeme nad tím naříkat, ale budeme to snášet a děkovat Bohu za nouzi stejně jako za blahobyť.“

Když ho král jmenoval svým kancléřem, přijal tuto funkci jako obtížné břemeno. Tušil, že brzy dojde ke střetnutí s požitkářským Jindřichem VIII., který se zbavil své zákonité ženy Kateřiny Aragonské, aby dal přednost nejprve Anně Boleynové a pak dalším. A v tehdejší politice se objevuje dosud neznámý činitel, svědomí Tomáše Mora, které odmítlo souhlasit s nečestným královým rozhodnutím. Bylo to něco zcela nového, na co nebyl na zkaženém králově dvoře nikdo připraven. Kancléř More se jako David postavil proti Goliášovi, a zaplatil za to svou hlavou. Pius XI. ho při svatořečení nazval *člověkem pro každé počasí*. Co pro nás znamená jeho příklad dnes?

P. Miloslav Michael Fiala OPraem, duchovní u Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze-Vinohradech, bývalý prezident České katolické charity a mluvčí ČBK
Převzato z <http://zeliv.eu>, redakčně upraveno, kráceno

SLOVO KNĚZE

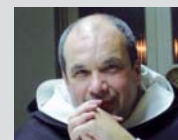
Vzpomínám na školní léta v době normalizace. Přesto, že v občanské výchově šla řeč o komunistické internacionále, celkově jsme se poměrně dost učili o českém národě a byli povzbuzováni ke zdravému vlastenectví. Jsem tomu rád. Pomohlo mi to vytvořit si pozitivní a živý vztah k našemu národu, řeči, kultuře, tradicím, zemi..., a to je nutný předpoklad, aby člověk mohl mít sebevědomý a zároveň přátelský vztah i k lidem jiných národností.

Nevím, jak dalece jsou dnes žáci na školách vedeni k národnímu cítění a hrdosti. Případá mi však, že celkové společenské klima, z velké míry ovlivňované médií, národu moc nepřeje. Spíše naopak. Politické strany, které se k českému národu či vlasti výslovně hlásí, jsou označovány za krajně pravicové či extremistické. Nepamatuji si, kdy naposled jsem četl či slyšel něco pozitivního a povzbuzujícího o českém národě v hlavních médiích. To pak ovšem podvědomě působí na řadu Čechů, že už nemají potřebu, resp. mají obavu se ke svému češství hlásit, na svou národní identitu postupně zapomínají nebo ji nepovažují za důležitou a tím se vystavují skryté manipulaci nových nadnárodních ideologií.

Tomuto neblahému trendu, žel Bohu, napomáhá i kolos Evropské unie. Jsme svědky snah o nivelizaci národních identit. Protežuje se scestná a vnitřně rozporná ideologie multikulturalismu, která vede k oslabení a rozkladu vlastní kultury. Kdesi daleko za hranicemi většiny evropských států se často jedná a rozhoduje o podstatných věcech, jako je ochrana lidského života, zda jsou heterosexuální a homosexuální (popřípadě pedofilní) orientace rovnocenné, co je manželství, co je rodina..., s cílem ovlivňovat a měnit k horšímu osvědčená měřítká, která byla v souladu s lidskou přirozeností, a ničit hodnoty, jež jsou cenným výdobytkem národů pozvednutých a formovaných křesťanstvím. Proč? Vždyť to nedává smysl.

Nebylo by ozdravné přestat se vysilovat v eurostrukturách spojováním nespojitelného a opět se vděčně zaměřit na rozvoj vlastního národa podle přirozeného zákona?

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

NAUKA O TROJICI

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Žaltář z 15. stol. Foto: <http://aclerkofoxford.blogspot.cz>

Nauka o Trojici není výsledkem nějaké spekulace o Bohu, nějakého pokusu filozofického myšlení dobrat se toho, jaký je původ všeho bytí, nýbrž výsledkem úsilí zpracovat dějinné zkušenosti. Biblická víra se nejprve – ve Starém zákoně – vztahovala k Bohu jakožto Otci Izraele, Otci národů, stvořiteli a vládci světa.

V čase utváření Nového zákona k tomu přistupuje zcela neočekávaná událost, v níž se Bůh ukazuje z dosud neznámé strany: v Ježíši Kristu se setkáváme s člověkem, jenž si je vědom a hlásá, že je Boží Syn. Nacházíme Boha v postavě Poslaného, jenž je zcela Bůh, nikoli jakási přechodná bytost, a jenž s námi přesto říká Bohu „Otče“. Tím vzniká zvláštní paradox: Na jedné straně tento člověk nazývá Boha svým Otcem, mluví k němu jako k nějakému Ty, které stojí naproti němu; nemá-li to být prázdné divadlo, nýbrž pravda, jež je hodna samého Boha, musí být tedy někým jiným než tento Otec, k němuž mluví a k němuž mluvíme i my. Na druhé straně je však sám skutečný, s námi se setkávající blízkost Boha; Bůh se nám sdílí, a to právě tím, že sám Bůh se stal člověkem, v lidské podobě a bytosti: je Bůh s námi („Emmanuel“). Jeho zprostředkování by se vlastně samo zrušilo a místo zprostředkování by se sta-

lo oddělením, kdyby byl jako Bůh někdo jiný, kdyby byl přechodnou bytostí. Pak by nás nespojoval s Bohem, ale odděloval od něho. Z toho vyplývá, že je zároveň sám sebe zprostředkující Bůh a „člověk sám“ – obojí stejně skutečně a naprosto. To ale znamená, že se Bůh se mnou neseťká jako Otec, nýbrž jako Syn a jako můj bratr, čímž se – nepochopitelně a zároveň nejvyšš srozumitelně – zjevuje dvojnost v Bohu, Bůh jako Já a Ty v jednom. Po této nové zkušenosti Boha následuje nakonec, jako třetí, událost Ducha, přítomnost Boha v nás, v našem nitru. A opět se ukazuje, že tento „Duch“ není prostě totožný s Otcem ani se Synem, a přesto také netvoří něco třetího mezi Bohem a námi, nýbrž je způsobem, jak se nám dává sám Bůh, jak do nás vstupuje, takže je v člověku, v jeho nitru, a přesto nekonečně nad ním.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

DUCH SVATÝ RODÍ HARMONII

Homilie Svatého otce Františka při mši svaté v Ammánu

Papež František se ve své homilii zamýšlel nad evangeliem šesté velikonoční neděle (Jan 14,15–21), které vybízí k rozjímání o tom, co Duch Svatý koná v Kristu a v nás. Toto působení papež shrnul do tří bodů: Duch připravuje, pomazává a posílá.

V evangeliu jsme slyšeli Ježíšův příslib daný učedníkům: „Budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy“ (Jan 14,16). Prvním přímluvcem je Ježíš sám, „jiným“ je Duch Svatý.

Tady se nacházíme nedaleko místa, kde Duch Svatý mocně sestoupil na Ježíše Nazaretského poté, co jej Jan pokřtil v řece Jordán (srov. Mt 3,16). Dnes se na toto místo vypravím. Evangelium této neděle a zároveň toto místo, kam mi Bůh

jakožto poutníkovi umožnil přijít, nás vybízí k rozjímání o Duchu Svatém, o tom, co koná v Kristu a v nás a co můžeme shrnout následovně: Duch koná tři činy: *připravuje, pomazává a posílá*.

Duch připravuje na povolání

Ve chvíli křtu spočinul na Ježíšovi, aby jej *připravil* na jeho poslání spásy; poslání charakterizované pokorným a mírným stylem Služebníka připraveného

sdílet se a cele se darovat. Duch Svatý je však přítomen už od počátku dějin spásy a působil v Ježíši ve chvíli jeho početí v panenském lůně Marie z Nazaretu uskutečněním zázračné události Vtělení: „Duch Svatý na tebe sestoupí a zastíní tě – říká anděl Marii – porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš“ (srov. Lk 1,35). Potom Duch Svatý působil v Simeonovi a Anně v den uvedení Ježíše do chrámu (srov. Lk 2,22). Oba očekávali Me-

siáše inspirování Duchem Svatým. Simeon a Anna při pohledu na Dítě tuší, že je Tím, kterého očekává veškerý lid. V prorockém postoji dvou starců je vyjádřena radost ze setkání s Vykupitelem a v jistém smyslu se uskutečňuje *příprava* na setkání Mesiáše s lidem.

Různé zásahy Ducha Svatého jsou součástí harmonického působení jediného plánu božské lásky. Posláním Ducha Svatého je totiž *rodit harmonii* – on sám je harmonií – a *působit pokoj* v různých kontextech a mezi různými subjekty. Rozmanitost lidí a smýšlení nesmí vyvolávat odmítání a zábrany, protože různost je vždycky obohacením. Proto dnes vroucně vzývejme Ducha Svatého a prosme jej, aby *připravil* cestu pokoje a jednoty.

Duch pomazává

Za druhé Duch Svatý *pomazává*. Vnitřně pomazal Ježíše a pomazal také učedníky, aby měli stejné smýšlení jako Ježíš a mohli do svého života přijmout postoje usnadňující pokoj a společenství. Pomazáním Ducha je naše lidství poznamenáno svatostí Ježíše Krista a uschopňuje nás milovat bratry toutéž láskou, jakou Bůh miluje nás. Proto je nezbytné činit gesta pokory, bratrství, odpuštění a smíření. Tato gesta jsou předzvěstí a podmínkou pravého, pevného a trvalého pokoje.

Prosme Otce, aby nás pomazal, abychom se stali plně jeho dětmi, stále více připodobněnými Kristu, cítili se všichni bratry, vzdalovali od sebe zášť a rozdělení a mohli se bratrsky milovat. O to nás žádá Ježíš v evangeliu: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy“ (Jan 14,15–16).

Duch posílá

A nakonec Duch Svatý *posílá*. Ježíš je Poslaný, pln Otcova Ducha. Pomazání tímto Duchem jsme také my *posláni* jako nositelé a svědkové pokoje. Jak jen svět potřebuje, abychom se stali posly míru, svědky míru! Je to v dnešním světě zapotřebí. A proto nás také svět žádá, abychom přinášeli pokoj a svědčili o něm.

Pokoj není možné koupit, neprodává se. Pokoj je dar, který je třeba trpělivě

hledat a takřka „řemeslně“ tvořit pomocí malých i velkých gest, která prostupují náš každodenní život. Cesta pokoje se upevňuje, uznáváme-li, že všichni máme stejnou krev a jsme součástí lidského rodu, a nezapomínáme-li, že máme jediného Otce v nebi a že jsme všichni jeho dětmi, učiněnými k jeho obrazu a podobě.

Pomazáním Ducha je naše lidství poznamenáno svatostí Ježíše Krista a uschopňuje nás milovat bratry toutéž láskou, jakou Bůh miluje nás.

Ve službě pokoje

V tomto duchu vás všechny objímám. Děkuji patriarchovi a bratrům biskupům, kněžím, zasvěceným osobám, věřícím laikům a množství dětí, které dnes přistou-

pí k prvnímu svatému přijímání, a jejich rodičům. Svým srdcem se obracím také k početným křesťanským uprchlíkům. A také my všichni se k nim ve svých srdcích obraťme, k četným křesťanským uprchlíkům pocházejícím z Palestiny, Sýrie a Iráku: doneste svým rodinám a komunitám mé pozdravení a moji blízkost.

Draží přátelé, draží bratři! Duch Svatý sestoupil na Ježíše u Jordánu a zahájil svoje dílo vykopení, aby vysvobodil svět z hříchu a smrti. Prosme jej, aby *připravil* naše srdce na setkání s bratry bez ohledu na rozdíly v myšlení, jazyce, kultuře a náboženství; aby *pomazal* celé naše bytí olejem milosrdenství, jež uzdravuje rány pochybení, nedorozumění a kontroverzí; aby nám dal milost a *poslal* nás s pokorou a mírností na náročné, ale plodné stezky hledání pokoje. Amen.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

Sesláni Ducha Svatého. Foto: <http://vultus.stblogs.org>

POKUŠENÍ ASIMILACE

Vittore Carpaccio: Kázání svatého Štěpána před jeruzalémskou branou (1514). Foto: Wikipedia

Doneslo se vám, co přál sekretář italského episkopátu Církvi v Itálii? „Aby se mohlo mluvit o čemkoli bez jakýchkoli tabu: o kněžích, kteří se oženili, o eucharistii pro rozvedené, o homosexualitě. Vycházet při tom z evangelia a argumentovat pro svůj postoj.“ Ani slovo víc ani slovo míň, ani zmínka o Ježíši Kristu.

Sekretář brazilského episkopátu jde ještě o krok dále. 21. května Leonardo Steiner prohlásil, že episkopát souhlasí s občanskými svazky homosexuálů, protože potřebují právní podporu a pomoc ze strany společnosti. Ještě před rokem Církev protestovala proti návrhu zákona o homosexuálních svazcích, jak o tom konec konců mluví závazné učení Církve. Dnes prý tomu už tak není, protože – jak uvedl brazilský hodnostář – Církev se neustále mění. Snaží se číst znamení času, aby viděla, v čem se změnit a v čem ne.

Ale tím to nekončí. Doneslo se vám, jak zareagoval kardinál Christoph Schönborn na úspěch rakouského zpěváka – transsexuála, slavné ženy s plnovousem, Conchity Wurst na soutěži Eurovize?

Pogratuloval rozplývá se nad tím, jak rozmanitá je Boží zahrádka.

To jsou tři příklady z několika posledních dní. Nejde bohužel o případy ojedinělé. Cosi je v nepořádku. Místo starosti o evangelizaci chce sekretář italského episkopátu diskutovat o druhořadých záležitostech, které se však těší velkému zájmu vlivných lobby. Sekretář brazilského episkopátu veřejně relativizuje závazné učení Církve. A donedávna vážený kardinál Schönborn tancuje podle toho, jak mu zahrají. Tímto způsobem se stávají karikaturou toho, co papež František očekává od Církve, totiž odvážné vykročení s milosrdenstvím a evangeliem na periferie. Milosrdně a s evangeliem, nikoli s jakousi levnou povolností a připraveností přizpůsobit se očekávání světa.

Jak jinak zní učení pravoslavných biskupů. V těchto posledních dnech se pravoslavný episkopát Kypru, mimochodem velmi aktivní v ekumenických vztazích s katolickou církví, vyjádřil k první gay *pride* na ostrově. Slova biskupů jsou velmi jasná. Odvolávají se na učení Bib-

le, konkrétně na slova svatého Pavla „ani nestoudníci, ani cizoložníci, ani muži žijící spolu nebudou mít účast v Božím království“ (1 Kor 6,9–10). Církev a její učení – čteme v prohlášení – považuje homosexualitu za případ choroby, nikoli za normální formu lidského života. Proto je třeba prosazovat terapie, a nikoli společenskou akceptaci. Tragickým následkem homosexualismu – pokračují biskupové – je v globálním měřítku úpadek morálky, nárůst pedofilie, velmi vysoký výskyt AIDS, růst počtu rozvodů, krize rodiny a proti přirozenosti jdoucí adopce dětí homosexuály. Kyperská pravoslavná církev nicméně homosexuály ujišťuje, že k nim přistupuje s milosrdenstvím, neboť jsou bloudícími Božími dětmi.

V těchto dnech si připomínáme 50. výročí setkání Pavla VI. s konstantinopolským patriarchou Athenagorem. Byl to skutečný počátek dialogu obou církví. Setkání jejich nástupců v Jeruzalémě bude dalším významným krokem k jednotě. Zdá se mi, že k sblížení dochází právě v čas. Snad příklad pravoslavné církve připomene některým církevním představitelům, jak mají znít jejich slova.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

Církev je povolána vycházet na periferie. Ovšem s milosrdenstvím a evangeliem, nikoli s lacinou povolností, podbízením se a přizpůsobováním světu.

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Szilárd Ignác Bogdánffy

Komunistická diktatura a pronásledování Církve po druhé světové válce postihly také Rumunsko. Jeho prvním blahořečeným mučedníkem se stal biskup Szilárd Ignác Bogdánffy.

Chodící encyklopedie a horolezec

Narodil 21. února 1911 v obci Feketető, komitát Torontal, v oblasti Vojvodina v tehdejších Uhrách. (Nyní jde o srbské území.) Pocházel z chudé maďarské rodiny, kde se prakticovala katolická víra, otec působil jako učitel. V roce 1925 se rodina přestěhovala do Temešváru v Rumunsku. Zde absolvoval u piaristů gymnaziální studia a po maturitní zkoušce nastoupil do kněžského semináře diecéze Oradea. Po studiích teologie a filozofie byl ve třidvaceti letech vysvěcen na kněze 29. června 1934 biskupem Stefanem Fiedlerem. Následně pokračoval ve studiu na univerzitě v Budapešti a získal zde doktorát z filozofie a dogmatické teologie. Během studií proslul svými fenomenálními znalostmi a pamětí. Aktivně sportoval a věnoval se pro bohoslovce netradičnímu koníčku – horolezectví. Po dokončení studií se vrátil do Oradeje a působil zde jako profesor katolického semináře, vyučoval náboženství na několika školách, stal se vyhledávaným duchovním vůdcem i zpovědníkem. Mezi studenty a věřícími byl oblíben pro svou pevnou a klidnou povahu a také své soucítění s chudými a trpícími.

Svou obětavost osvědčil také v časech druhé světové války, kdy pomáhal nejpotřebnějším. Spolu s dalšími profesory ukryl v kněžském semináři několik Židů, jimž hrozilo zatčení a deportace či poprava. Se záměrem, aby byly posilovány a podporovány křesťanské rodiny, založil Třetí řád sv. Angely Mericiové, voršilky.

Biskupem v nelehké době

V roce 1945 tvořili katoličtí věřící v Rumunsku menšinu – 17 % obyvatelstva, k řeckokatolické církvi se hlásilo 1,6 milionu obyvatel, k římskému katolictví 1,2 milionu, nejvíce v Sedmihradsku. Většina populace se hlásila k pravoslaví.

Stejně jako v dalších zemích střední a východní Evropy se v Rumunsku prosazoval komunismus. Za vydatné podpory sovětské armády byla postupně likvidována demokratická opozice, především Národně caranistická (rolnická) strana, jejíž vůdce Iuliu Maniu byl odsouzen v říjnu 1947 na doživotí a v prosinci téhož roku abdikoval také král Michal. Komunistické vedení spustilo sérii proticírkevních opatření – antikatolická a protipapežská

Szilárd Ignác Bogdánffy. Foto: <http://www.varad.org>

kampaň, zastavení náboženského tisku, zatýkání duchovních, vypovězení konkordátu s Vatikánem v červenci 1948. Záčátkem srpna 1948 vyhlásila rumunská vláda proticírkevní zákony – zestátnění církevních škol, nemocnic a v září 1948 rozpoutala likvidaci řeckokatolické církve. Následovaly další represe proti římským katolíkům, včetně věznění biskupů a likvidace mnišských řádů. V těchto nelehkých časech se v roce 1947 stal Szilárd Ignác Bogdánffy nejprve kapitulním vikářem. V situaci, kdy docházelo k izolaci a zatýkání biskupů, se biskup diecéze Satu Mare Giovanni Scheffler rozhodl v souladu s kanonickým právem nechat Szilárda Bogdánffyho tajně vysvětit na světícího

biskupa diecéze Satu Mare a Oradea, aby zajistil vedení diecéze pro případ svého zatčení. (Také biskup Scheffler se stal mučedníkem a určitě o něm pojednáme v některém z dalších pokračování.) Otec Szilárd přijal biskupské svěcení za přísného utajení 14. února 1949 z rukou apoštolského nuncia Geralda Patricka O'Hary v kapli nunciatury v Bukurešti.

Nepoddajný hodnostář

I přes konspirační opatření se tajná policie Securitate dozvěděla o jeho biskupském svěcení a nutila ho ke kolaboraci a k ochotě odtrhnout v Rumunsku katolickou církev od papeže a od Říma a vytvořit národní církev. Biskup Szilárd však odmítl lákavé nabídky režimu – bylo mu přislíbeno, že se stane hlavou nově utvořené národní církve –, a dokázal vzdorovat i výhrůžkám, načež byl zatčen. Absolvoval výslechy, psychické zastrašování i fyzické mučení. Prožil přemísťování z jedné věznice do druhé i práci v dolech – mimo jiné pracoval v táboře Capul Mișia na pobřeží Černého moře. Teprve začátkem roku 1953 s ním proběhl u Vojenského soudu v Oradei soudní proces a byl odsouzen na 12 let nucených prací. Brzy po svém odsouzení zemřel 2. října 1953 ve vězení Aiud na samotce na následky krutého zacházení a neléčený zápal plic.

Biskup Szilárd Ignác Bogdánffy byl blahořečen jako první mučedník komunistického režimu v Rumunsku 30. října 2010 v bazilice v Oradei kardinálem Peterem Erdő, primasem Maďarska, a kardinálem Angelem Amatem.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

NEBEZPEČÍ MODERNÍ DOBY

Jan Pavel II. a kapitalismus

Bohář a Lazar, Rílský klášter, Bulharsko. Foto: Wikipedia, Apostoloff (CC BY-SA 3.0)

Představa, že reprezentativním rysem pontifikátu Jana Pavla II. je boj proti marxisticko-leninské totalitě, je ve veřejném mínění velice rozšířená, ale zároveň značně zavádějící. Člověk je totiž zotročován také jinými, rovněž kolektivními způsoby, proti nimž polský papež vystupoval s nemenší razancí. Poukazuje na to sociolog Varšavské univerzity Michal Luczewski z Centra Jana Pavla II. v rozhovoru na téma Wojtyłova myšlenkového odkazu, o kterém se nyní v souvislosti s jeho kanonizací velmi živě v Polsku diskutuje. „Ekonomie je z perspektivy Církve druhořadá, konstatuje Luczewski. Pokud Církev o ekonomii mluví či píše, obvykle má na mysli ekonomii spásy, což je plán, podle něhož Bůh řídí dějiny, aby se lidé smířili mezi sebou a s ním. Bůh je vlastně plánovač, který však počítá s lidskou svobodou“ – říká polský sociolog.

Skrytá totalita

Onen vychýlený výklad papežského magisteria hlásal na mezinárodní úrovni např. americký ekonom a teolog Michael Novak, jeden ze stoupenců takzvaného

neokonzervativního hnutí. Tento diplomat ve službách Spojených států a nositel Templetonovy ceny (1994) totiž vykládal sociální encykliku *Centesimus annus* z roku 1991 jako podpoření kapitalismu, ačkoli ten je v encyklice spíše kriti-

Kapitalistické zřízení rozbilo naši solidaritu a prosadilo individualismus a egoismus.

Není to jen sociální tragédie, ale jednoduše hřích.

zován. Jan Pavel II. v ní důrazně varuje před „radikální kapitalistickou ideologií“, která odmítá vidět konkrétní problémy a „ponechává jejich řešení volnému rozvoji tržních sil“ (č. 42). „Demokracie bez hodnot se snadno mění v otevřenou nebo skrytou totalitu,“ píše Jan Pavel II. (*Centesimus annus*, 46). Z toho plyne, že bojovat s ní je ještě obtížnější, protože komunistickou nesvobodu každý viděl, zatímco radikální kapitalistická ideologie je maskována mnohem lépe.

Morálka a ekonomie

V Polsku na přelomu 80. a 90. let – líčí tehdejší situaci polský sociolog – panoval dojem, který byl nezřídka i veřejně vyřčen, že totiž privatizace se neobejde bez zlodějin a podvodů. Hovořilo se o tom, že morálku nelze plést do ekonomie. Např. známý polský kněz Jozef Tischner tehdy jednoznačně podpořil předvolební spot strany, která věřila ve „svobodnou hru tržních sil“, a aby toho nebylo málo, řekl také, že „práce má sloužit kapitálu“, čímž zcela popřel celé sociální učení Církve, ba i svoje dřívější akademické působení. Tehdy, říká Michal Luczewski, katolíci i socialisté ztratili ze zřetele náboženské, morální, ba i politické pohledy a zůstala jim jenom ekonomie. Jako by světonázor nucený novými časy byl silnější než jejich vnitřní přesvědčení. Jan Pavel II. však během své návštěvy ve vlasti roku 1991 mluvil úplně jinak a nutno říci, že mnozí nad jeho promluvy kroutili hlavami. Poukazoval totiž na to, že pád komunismu neznamená, že kapitalismus je nejlepší možné zřízení a že „hospodářská svoboda musí být vázána pevným právním řádem“ (*Centesimus annus*, 42). Papež tehdy několikrát zopakoval, že krást se nemá, a to bez ohledu na to, zda budujeme volný trh nebo něco jiného. Ostře kritizoval konzumismus a ukázal, že mechanismem působení kapitalismu je žádostivost. Zcela nová léčka, na niž člověku nestačily obranné mechanismy, které si osvojil v dobách komunistické totality. Po roce 1989 – shrnuje polský sociolog – kapitalistické zřízení rozbilo naši solidaritu a prosadilo individualismus a egoismus. Byla to nejenom sociální tragédie, ale podle mínění Jana Pavla II. jednoduše hřích.

Svět založený na žádostivosti

„Ve světě založeném na žádostivosti se musíme stále zaobírat zevnějškem. Ztrácíme nad sebou kontrolu. Dobře je to vidět na jednání lidí přicházejících do supermarketu. Málokdo se tam pohy-

buje na základě předem přijatého plánu. Většina zamíří tam, kde je přitáhne něco nového. Přenese-li se toto schéma na závažnější věci, získáváme obraz člověka, kterého kapitalismus neustále pokouší, uvádí do polospánku, nepozornosti, nutí jej vydávat se za pokušení. V takových podmínkách je těžké zachovat kontrolu nad životem,“ říká Michal Luczewski. Zkreslující, primitivně antikomunistické interpretaci byl v médiích vystaven také postoj Jana Pavla II. k teologii osvobození. Jeho odpor proti tomuto proudu, pokračuje dále polský sociolog, nevyplýval

z toho, že teologie osvobození používala marxistický slovník. Pro Jana Pavla II. byla důležitější pravda než slova. Sám ostatně převzal z teologie osvobození pojmy struktur hříchu nebo preferenci chudých. Papež jen zabránil tomu, aby byl Kristus spojován s nošením a užíváním samopalů, byť by to bylo v boji za spravedlivější svět.

Postoj papeže Františka

František jde vlastně stejnou cestou, říká Luczewski. Wojtyła pojmenoval hrozbu radikální ideologie kapitalismu, Ber-

goglio otevřeně kritizuje neviditelnou tyranii zbožštěných peněz. Pokud jde tedy o tento rozměr obou pontifikátů, papež František to má možná snadnější, protože komunismus prakticky vymizel a po finanční krizi z roku 2008, způsobené deregulovanou čili bezbřehou nadvládou burzovních spekulací nad produktivním sektorem ekonomiky, si stále více lidí začíná uvědomovat prázdnotu kapitalistické fasády.

P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

TRPÍ-LI JEDEN ÚD, TRPÍ S NÍM VŠECHNY OSTATNÍ ÚDY

Šestá neděle velikonoční, která letos připadla na 25. května, je na základě rozhodnutí České biskupské konference zasvěcena modlitbám za pronásledované křesťany ve světě.

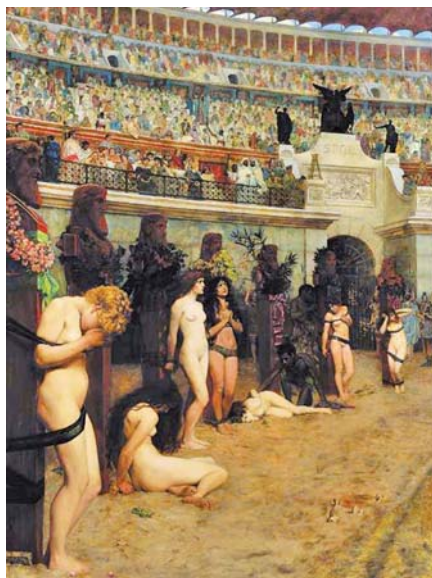
Podle organizace Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) čelí diskriminaci, pronásledování nebo hrozbě smrti až 200 milionů věřících v Krista. Jejich utrpení je částečně způsobeno i nedostatečnou podporou ze strany západních křesťanů.

Pronásledování lidí věřících v Krista se spíše stupňuje. U příležitosti Dne modliteb za pronásledované křesťany to píše Křesťanská mezinárodní solidarita, která se tematice dlouhodobě věnuje.

„V celosvětovém měřítku tvoří křesťané 80 procent všech pronásledovaných pro náboženské přesvědčení. V současné době je každý desátý křesťan kvůli své víře v Ježíše Krista obětí diskriminace, pronásledování nebo čelí hrozbě smrti. Ve světovém měřítku se jedná až o 200 milionů křesťanů. Ročně je zabito více než 100 tisíc křesťanů,“ píše výkonná ředitelka české pobočky CSI Monika Kahancová.

Hlavními zdroji pronásledování jsou komunistické režimy a náboženský fundamentalismus. Tzv. Arabské jaro a ná-

sledná destabilizace regionů Blízkého a Středního východu podle Kahancové umožnila vzestup islamistických skupin. Starobylé křesťanské komunity zde čelí pokusu o likvidaci.

Herbert Gustave Schmalz: Věrný až do smrti (1888)
Foto: Wikipedia

Její slova potvrzuje i nevládní organizace *Portes ouvertes France* angažovaná v podpoře pronásledovaných křesťanů. Ta na počátku roku 2014 zveřejnila seznam 50 zemí, kde je problém pronásle-

dování nejcitelnější. Autoři studie hovoří o „zimě křesťanů právě v zemích, které prošly arabským jarem“. V čele seznamu zůstává Severní Korea, na druhém místě je Somálsko, Sýrie se posunula z 11. místa na třetí pozici. Situace se dále zhoršila v oblasti afrického Sahelu, Iráku, Afghánistánu, Pákistánu, Jemenu i ve Středoafričské republice.

Jak uvádí Monika Kahancová z CSI, křesťané trpí také kvůli nedostatečné podpoře ze strany západních křesťanů. Pomoci je podle ní možné skrze modlitbu za pronásledované i jejich pronásledovatele, dále působením na politiky, aby věnovali dostatečnou pozornost otázce lidských práv. Je možné také pomoci finančně i materiálně skrze specializované organizace (Charita, CSI, řeholní řády aj.)

„Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy“ (1 Kor 12,26). Letos tomu bude 25 let od chvíle, kdy křesťané v naší zemi získali úplnou náboženskou svobodu. Vzhledem k této nepřilíh vzdálené zkušenosti by měli být křesťané právě v naší zemi vnímaví k utrpení věřících ve velké části světa,“ píše výkonná ředitelka české pobočky organizace Křesťanská mezinárodní solidarita.

Ondřej Mléčka
TS ČBK

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Daně pod mikroskopem II.

Ferdinand Georg Waldmüller: Šťastná rodina (1793–1865)
Foto: <http://www.vanillajoy.com>

Na úvod si dovoluji citovat: *Chování současné mladé generace ovlivňují... především aktuální ekonomické podmínky. ... Založení rodiny a narození dítěte znamená významné snížení příjmů domácnosti, riziko obtížného návratu na trh práce pro matky, vzrůstá riziko ohrožení chudobou.* To není poplašná zpráva, ale informace Českého statistického úřadu!

V páté části seriálu jsem uvedl, že současná sociální politika státu společensky deklaruje rodiny pracujících rodičů s dětmi. Dále jsem napsal, že základy tohoto fenoménu jsou v politice přerozdělování, protože takto pojatá sociální politika má katastrofální důsledky v oblasti společenského uznání, resp. zneuznání pracujících rodičů vychovávajících děti v rodině.

Znevýhodnění pracujících rodičů

Jak to stát, konkrétně ministerstvo financí provádí? K objasnění mechanismu použitého při odírání pracujících rodičů o peníze potřebné na výchovu dětí v ro-

Současná sociální politika státu společensky deklaruje rodiny pracujících rodičů s dětmi. Příčinou tohoto fenoménu je politika přerozdělování v daňové oblasti.

dině mně opět stačí výplatní páska! Jak jsem již v minulém, šestnáctém článku předeslal, v případě vyživovaných dětí v rodině se na výplatní pásce objeví daňové zvýhodnění a daňový bonus. U rodin, jejichž čistý příjem nepřesahuje 2,4násobku životního minima, ještě přibude kolonka nadepsaná přídavek na dítě (ve výši 500–700 Kč podle věku dítěte).

Kde je hlavní zádrhel? Najdete jej v předcházející větě: U rodin, jejichž čistý příjem nepřesahuje 2,4násobku životního minima... Přeloženo z úředního jazyka do češtiny: ekonomy nezajímá, kolik si pracující rodiče svojí prací vydělali. Ekonomové posuzují až částku, kterou se sami rozhodli zaměstnanci ponechat.

Co to v praxi znamená, ukazuje poslední řádek tabulky č. 1 (relativní čistý příjem na osobu).

Komentář k tabulce č. 1: Poslední řádek tabulky jasně vypovídá o zničujícím daňovém znevýhodnění rodin s dětmi pracujících rodičů. Nadměrné zdanění, minimálně se lišící od zdanění bezdětných, způsobuje v rodinách s dětmi nedostatek peněz. Jinak řečeno bídu potvrzenou ohrožením rodin s dětmi pracujících rodičů příjmovou chudobou.

Společenské zneuznání

Co je ale ještě mnohem horší. Na příjmovou chudobu, i když nezaslouženou, je přímo vázáno společenské zneuznání.

Tabulka č. 1: Skutečná finanční situace rodin s dětmi

Mzdové náklady celkem	33 500				
SP zaměstnavatel	6 250				
ZP zaměstnavatel	2 250				
Celkem pojištění zaměstnavatel	8 500				
Hrubá mzda	25 000				
SP zaměstnanec	1 625				
ZP zaměstnanec	1 125				
Celkem pojištění zaměstnanec	2 750				
Mzda po odpočtu pojištění	22 250				
Daň z příjmu a daňový bonus	- 2 955	- 1 838	- 721	+ 396	+ 1 513
Čistá mzda	19 295	20 412	21 529	22 646	23 763
Počet dětí v rodině	0	1	2	3	4
Daňové zvýhodnění na děti	0	1 117	2 234	3 351	4 468
Rodičovský příspěvek (do 3 let)	0	7 600	7 600	7 600	7 600
Čistý příjem na osobu	19 295	9 710	7 840	6 719	5 972
Relativní čistý příjem na osobu	100 %	50,3 %	40,6 %	34,8 %	30,9 %

Tabulka č. 2: Rodiny zaměstnanců z hlediska ohrožení příjmovou chudobou (ČSÚ, kód publikace 1413-05)

Rodiny	bezdětné	1 dítě	2 děti	3 děti
Celkem ohroženo	0,8 %	5,6 %	7,0 %	11,8 %

Jasně řečeno, opovrhování pracujícími rodiči a jejich rodinami pramenící z přesvědčení o údajném zvýhodňování rodin s dětmi, viz údaje v tabulce (daňový bonus, daňové zvýhodnění). Proto ono periodicky se opakující volání po rehabilitaci rodin s dětmi pracujících rodičů.

Mohu to potvrdit sám na vlastní životní zkušenosti. Byl mi vyměřen důchod, který je vyšší než u zbývajících 90 % starobních důchodců, to znamená, že jsem měl vysoce nadprůměrnou mzdu a rodina se nikdy neocitla v červených číslech. Na druhou stranu jsme byli s dětmi jen jednou u moře, a pokud jsem koupil auto, tak ojeté. Možná proto jsem i já uslyšel od jednoho ze čtyř dětí slovo „socky“.

Politika přerozdělování v daňové oblasti vede k společenskému zneuznání! To se bezprostředně dotýká pracujících rodičů s dětmi! Na této věci je bolestné zejména to, že se jedná o zneuznání falešné. Zneuznání přímo vyvolané státem, resp. ministerstvem financí a jeho daňovou politikou, viz tabulka č. 3.

Komentář k tabulce: Skutečnost je pravým opakem toho, co do myslí českých občanů zasává současná daňová politika státu. Pracující rodiče dětí odvedou do státní pokladny na daních a tzv. „pojištění“ cca 40 % ze své superhrubé mzdy (mzdové náklady zaměstnavatele). Následně u pracujících rodičů vychovávajících čtyři děti v rodině stát uznává za vhodné ponechat v rodině jen necelých 39% z odvedených daní. Místo toho jsou rodiny „zvýhodňovány“ společensky nepřijatelnou formou daňových bonusů, daňového zvýhodnění, přídavek na děti, pastelkovného... až po porodné. To vše v obecném povědomí na úkor bezdětných nebo těch, co děti již vychovali, viz citát z dopisu L. Jakla ve 14. části seriálu.

Omezení investic do dětí

Daňový systém je příčinou chronického nedostatku peněz v ekonomicky aktivních rodinách. Daňový systém tak přímo omezuje investice do dobře vychovaných dětí. Daňový systém je, jak jsem dokázal výše, zdrojem finančního a následkem toho i společenského deklasování rodin s dětmi pracujících rodičů. Stávající daňový systém je také příčinou ztráty so-

Tabulka č. 3: Porovnání výše odvodu daní a daňového zvýhodnění na děti (po odpočtu skutečného pojištění, viz předcházející článek)

Počet dětí v rodině	1	2	3	4
Daně po započtení daňového bonusu (Kč)	14 868	13 751	12 634	11 517
Daňové zvýhodnění dětí (Kč)	1 117	2 234	3 351	4 468
Poměr daňové zvýhodnění/daň	7,5%	16,2%	26,5%	38,8%

Tabulka č. 4: Příjem rodin s jedním dítětem do tří let věku v novém sociálně-ekonomickém daňovém systému

Mzdové náklady zaměstnavatele	33 500			
Daň	13 030			
Nemocenské pojištění	500			
Zdravotní pojištění	675			
Celkem pojištění	1 175			
Čistá mzda	19 295			
Počet dětí v rodině	1	2	3	4
Daňový odpočet na děti*)	3 300	6 600	9 900	13 030*)
Rodičovský příspěvek základní výměra	7 600	7 600	7 600	7 600
Příjem celkem	30 195	33 495	36 795	39 925
Čistý příjem na osobu	10 065	8 374	7 359	6 654
Relativní příjem na osobu (bezdětní 100%)	52,2%	43,4%	38,1%	34,5%
Poměr daňové zvýhodnění/daň	25,3%	50,7%	76,0%	100%

Vysvětlivka: *) limitováno výší odvodu daně

Ferdinand Georg Waldmüller: Děti v okně (1853)
Foto: Wikimedia Commons

ciálního kapitálu, neboť ten, kdo z dětí od malička dělá příjemce almužny, zneumožňuje učení se svobodě a odpovědnosti za sebe sama (Borchert 2002).

Daně podle sociálního ekonomy

V minulém článku jsem slíbil, že uvedu, jak by měl vypadat výpočet daně z příjmu fyzických osob v podání sociál-

ního ekonomy. Činím tak v tabulce č. 4. Ohledně daně, nemocenského a zdravotního pojištění (2., 3., 4. řádek tabulky), odkazují na 16. článek seriálu.

Navržená metodika výpočtu daně fyzických osob, na rozdíl od stávajícího modelu, umožňuje bezproblémový odpočet 50 % nákladů na výchovu dítěte či dětí v rodině. Nejedná se o žádný revoluční krok. Jde jen o návrat ke stavu v roce 1992, kdy ministerstvo financí uznávalo, že výchova dítěte v rodině něco stojí, a proto zohledňovalo pracujícím rodičům v průměru 53 % nákladů na výchovu dětí.

Komentář k tabulce č. 4: Z tabulky je patrné, že zaměstnanec s průměrnou mzdou po odvedení skutečných pojistných částek (500 Kč nemocenské pojištění a 675 Kč zdravotní pojištění) vydělal dostatek peněz nejen pro sebe, ale až pro čtyři děti. Jinak řečeno. Zaměstnanec vydělal tolik, že náklady na výchovu čtyř dětí v rodině pokryje daňovým odpočtem ze své mzdy! Mimo jiné to je důkaz, že bezdětní a občané, kteří děti již vycho-

vali, nepřispívají na rodiny s dětmi pracujících rodičů!

Co se týká výpadku daně fyzických osob, v případě výchovy dětí v rodině je jen dočasný. Výchova dětí zabere cca polovinu z našeho ekonomicky aktivního života. To časově odpovídá průměrné době pobírání starobního důchodu.

V tabulce zbývá rodičovský příspěvek, tj. částka placená z daní nás všech. Uvedená položka bude postupně snižována až k nule. V integrovaných reformách, důchodové a sociální pro Českou republiku je počítáno s finančně plnohodnotnou náhradou rodičovského příspěvku. Dostupné na webových stránkách <http://www.cssd.cz/soubory/ke-stazeni/reformy-2011/pata.pptx>.

Výše uvedená fakta jasně mluví pro změnu zákona o dani fyzických osob. Dosavadní ekonomické praxi v daňové oblasti padlo za obětí jen za posledních dvacet let ne méně než 600 000 narozených dětí do vyrovnané populační bilance České republiky. Uvedené číslo narůstá aktuálně o 123 dětí denně. Dále také narůstá dluh ministerstva financí vůči rodičům dětí, počítaný jako rozdíl ve zdanění rodin s dětmi před a po 1. lednu 1993.

Nezbývá proto nic jiného než změnit daňový systém, tj. uznat náklady na výchovu dětí v rodině jako daňově odečitatelnou položku. Jen v tom případě budou rodiny pracujících rodičů schopny v rámci vlastní odpovědnosti vychová-

vat děti. Daňová reforma musí umožnit pracujícím rodičům výchovu dětí v rodině z jejich vlastních příjmů, tj. musí umožnit samofinancování rodin. Základ správně provedené sociální reformy je ve změně zákona o dani fyzických osob. Jen tato změna nám zaručí ukončení diskriminace rodin. Rodin s dětmi jako společenské menšiny, protože takových rodin již v roce 2001 bylo jen 46,7 %.

Ivo Patta
(Mezilitulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy

„PANE, NAUČ NÁS MODLIT SE!“

Katolická charismatická konference 2014 v Brně

Ve dnech 9.–13. července proběhne v Brně v prostorách výstaviště BVV již 25. ročník Katolické charismatické konference. Nad akcí převzali záštitu brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmana Stanislav Juránek. Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle zahájí program mší svatou ve středu 9. července v 19 hod. v katedrále na Petrově.

Charismatické konference organizuje u nás od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Charismatická obnova je součástí obnovného proudu jdoucího napříč církvemi, v katolické církvi se objevila koncem 60. let minulého století. Její stoupenci kladou důraz na živý osobní vztah s Bohem a snaží se o to, aby křesťanská víra v jejich životech nebyla formální a zvykovou záležitostí. To je ostatně samotnou podstatou křesťanství, které nespočívá jen ve správných morálních zásadách.

Konference je otevřeným setkáním nejen členů hnutí, ale všech křesťanů jakékoli spirituality i lidí duchovně hledajících. Každoročně se jí účastní několik desítek kněží a řeholníků, hojně přicházejí i křesťané jiných církví.

Hlavní program konference sestává z přednášek zaměřených na praktický život z víry, ze společných modliteb a bohoslužeb; to vše je doplněno kvalitním hudebním doprovodem. K dění na konferenci patří i neformální setkání účastníků a jejich kulturní vyžití – divadelní představení Teátr Víti Marčíka, koncert slovenské skupiny eSPé, biblické tance.

Stejně jako se dospělí těší na chvíle duchovního občerstvení a setkání s přáteli, děti již netrpělivě očekávají začátek paralelní „dětské konference“, která se stala nedílnou a oblíbenou součástí celé akce. Program je připraven pro děti od čtyř let a pro rodiče s velmi malými dětmi je vymezen zvláštní sektor.

Zahraničním hostem letošní konference bude francouzský kněz P. René-Luc. Pobýval v komunitě Blahoslavenství, spolupracoval s P. Daniele Angem, který byl hostem KCHK v roce 2012. V současné době žije v diecézi Montpellier, věnuje se především kazatelské činnosti, přičemž má zvláštním způsobem na srdci mladé lidi. V průběhu konference bude mít jeden program vyhrazen pouze pro mladé.

Pozvání k přednáškám i modlitbě přijaly i další známé osobnosti: biskup František Radkowský, karmelitán P. Vojtěch Kodet, sestra Veronika Barátová s komunitou Blahoslavenství, Kateřina Lachmanová, P. Aleš Opatrný, P. Michael Slavík, P. Tomáš Holub, P. Vlastimil Kadlec, P. Bogdan Stepien, P. Marián Kufa, P. Daniel Vícha, komunita Emmanuel z Brna a další.

Letošním mottem konference je prosba Ježíšových učedníků „Pane, nauč nás modlit se!“ (Lk 11,1) Učedníci chtěli zakusit s Bohem stejný, také tak živý a hluboký vztah, jaký viděli u svého Mistra. Chtěli se modlit tak, jako se modlí on. Ježíš je při této příležitosti učí „svou modlitbu“ – Otče náš.

Přijměte tedy pozvání do Ježíšovy školy modlitby a nechme se jím touto školou vést.

Všichni zájemci o účast jsou srdečně zváni. Podrobné informace k organizaci a programu včetně elektronické přihlášky se nacházejí na adrese <http://konference.cho.cz> nebo si je lze vyžádat na tel. čísle 777 087 736.

<http://konference.cho.cz>

JE DIALOG S ISLÁMEM MOŽNÝ?

Myšlenka na dialog s muslimy připadá dnes mnohým pochybná. Jak lze vést dialog s někým, kdo se pokouší vás zabít?

Od roku 2000 se mezi katolíky a muslimy v USA vedou pokojné debaty. Tento překvapivý fakt uvádí ve své knize jeden z jejich katolických účastníků. Robert R. Reilly studoval dlouho svět muslimů a vydal o tom jednu z nejzasvěcenějších knih poslední doby: *The Closing of the Muslim Mind – Uzavírání muslimského myšlení*. (Rozhovor s R. Reillym si můžete přečíst v RCM 4/2011 – pozn. red.)

Knihy vysvětluje, jak sunnitě, poté co nejprve přijali řeckou filosofii, ji později zavrhl, neboť rozumové poznání považovali za nepřijatelné omezení božské moci, a proto vyloučili vše, co Západ rozumí pod pojmem etika. Následky jsou ničivé a doposud citelné.

Samotná myšlenka dialogu s muslimy připadá dnes mnohým Američanům pochybná. Jak lze vést dialog s někým, kdo se pokouší vás zabít? Kniha ale začíná konstatováním, že dialog už probíhá a je třeba ho zhodnotit.

Účel dialogu

První část knihy pojednává o původu tohoto dialogu. Podnět k němu dali samozřejmě katolíci, kteří v něm viděli praktickou nutnost. Už papež Pavel VI. a Druhý vatikánský koncil podporovali takový přístup k islámu. Nedávné nálehy okolnosti však vedly k tomu, že se určitým předběžným otázkám, jež by běžně měly být položeny před počátkem každého vážného dialogu, nevěnovala patřičná pozornost.

Jaký je účel dialogu? V tomto případě se zdá, že to byl hlavně důvod praktický: najít společný základ, zejména po jedenáctém září. A není pochyb o tom, že to bylo nanejvýš nutné. Ale hlavní účel dialogu je dospět k porozumění. Logicky vzato, první úkol dialogu je odstranit vážná nedorozumění.

To však znamená, že dialog má smysl jen tam, kde panuje vzájemná touha po dorozumění. Na obou stranách musí

být vůle po vzájemném pochopení. A to předpokládá, že každá strana vidí v rozpravě přínos a možnost vzájemného obohacení. Tam, kde existuje tato vzájemná touha po dialogu, je jeho úspěch téměř zaručen. Na katolické straně tento předpoklad platí. Ale zdaleka není zřejmé, že je tomu tak na straně muslimů.

Teologie bez rozumu

Důvod pro toto tvrzení vychází z povahy sunnitského myšlení. Tím, že islám odstranil z teologie rozum, k čemuž došlo oficiálně v 9. století na příkaz kalifa, vy-

být prosazeno zbraněmi. To nemůže být základem dialogu.

Papež Benedikt XVI. to jasně vysvětlil ve své *Řezenské přednášce*. Ačkoli tato přednáška byla odsuzována jako urážka muslimů, po přečtení Reillyovy knihy nebude nikdo pochybovat o tom, že naopak představuje pozitivní přínos k otázce dialogu. Dialog musí být založen na pravdě a na poctivém vyjádření této pravdy, i když je to pro některé nepříjemné. Pokusy o dialog s muslimy však byly často mařeny zamlžováním.

Pro odmítání rozumu mají muslimové podporu v metafyzickém systému, jenž vylučuje druhotnou příčinnost ve světě. Nic stvořeného nemůže být příčinou něčeho. Jak vysvětluje Reilly, „skála nespadne působením gravitace: působí to Bůh“. V tom existuje velké nepochopení a je zásluhou Reillyho, že to objasňuje.

Muslim a křesťan hrají na loutny
Miniatura ze 13. stol. Foto: Wikipedia

loučil tím také pojem přirozenosti a přirozeného řádu. Tento pohled na svět byl plně rozvinut ve škole al-Ašarího, zvláště al-Ghazzálím v 11. století. Zásada „rozum není zákonodárce“ se stala základním principem islámského zákona. Nic není dobré nebo špatné ze své přirozenosti, ale pouze na základě toho, zda to nařizuje či zakazuje Bůh.

To vylučuje myšlenku spravedlnosti, neboť se neřeší, zda je něco ze své přirozenosti dobré či špatné. Jak napsal Cicero: „Neexistuje-li spravedlnost v přirozenosti, neexistuje vůbec.“ Pro muslimy však existuje jediná otázka – co nařizuje Bůh? A to, co nařizuje Bůh, musí

Reakce muslimů

Když Reilly vysvětlil důvody, proč mají katolíci vážné výhrady k dialogu s muslimy, uvádí, jak na ně muslimové odpovídají. Některé reakce jsou povzbudivé. Bylo pro mne zajímavé, když jsem se dozvěděl, že například jordánský král Husajn otevřeně souhlasil s tím, že úpadek světa muslimů začal v 9. století, když se vzdal rozumu. Mnohé reakce však tak povzbudivé nejsou. Chvályhodná upřímnost papeže Benedikta v Řezně nebyla přijata s velkým pochopením – a někde se setkala s násilím.

Reilly se zaměřuje zejména na dva muslimské dokumenty. V roce 2006 zveřejnilo třicet devět muslimských vědců a kleriků *Otevřený dopis papeži*, kritiku přednášky v Řezně. V následujícím roce 138 muslimských vůdčích osobností včetně sunnitů a šiitů ze 40 zemí napsalo papeži a ostatním křesťanským vůdčím osobnostem úřední dopis, *Společné slovo mezi námi a vámi*. Právě tomuto poslednímu dokumentu věnuje Reilly největ-

ší pozornost. Tento dokument dochází k závěru, že muslimové a katolíci mohou vytvořit budoucnost založenou na „míru a spravedlnosti mezi těmito dvěma komunitami“.

Ukazuje se však, že toto gesto není tak nadějně, jak se zdá. Například „spravedlnost a mír“ v islámu znamená pouze podřízení požadavkům principu šaría. Tyto dvě komunity se prý mohou dohodnout, protože „základní principy obou náboženství jsou jeden Bůh a láska k bližnímu“. Ale „jeden Bůh“ znamená v islámu něco zcela jiného než „tentýž Bůh“. A „bližní“ pro muslima může být jen jiný muslim. Pravému porozumění tak brání propastné rozdíly, jež jsou maskovány přijatelnou, ale falešnou „fasádou“.

Jaké jsou tedy vyhlídky na dialog za této situace? Navzdory problémům Reilly konstatuje, že existuje několik významných muslimských filozofů, kteří

uznávají nutnost „re-helenizace“ islámu (jak to nazval papež Benedikt) nebo přijetí rozumu, jak tomu bylo za dob Muzazilitů. Zvláště se zmiňuje o internetové adrese Almuslih.org.

V závěru knihy jsou na mnoha stránkách faktické informace o rozhovorech, které proběhly v USA, včetně seznamu účastníků. Jsou zde uvedeny i muslimské organizace, o nichž je známo, že jsou napojeny na islamistické skupiny.

Celkově tato kniha představuje velké oživení a upřímnost tam, kde často panuje faleš, aby se zabránilo skutečným, ale i domnělým urážkám. Tuto knihu by měli prostudovat naši diplomaté, kteří pravidelně vyjednávají na Středním východě.

Na závěr bych rád předložil několik návrhů na debatu. Výchozím účelem dialogu by mělo jednoduše být porozumění. Přesné a objektivní pochopení alespoň hlavních rysů druhé strany, bez vynáše-

ní soudů. Je předčasně hledat společnou řeč, než se toto uskuteční. To je standardní praxe v takových oborech, jako je např. studium náboženství, a je známa jako fenomenologický přístup.

Když se dospěje k poměrně jasnému pochopení druhé strany, je dobré podívat se pak na sebe do zrcadla a snažit se pochopit objektivně svou vlastní stranu – bez příkras – právě ve světle již dosaženého pochopení druhého i jeho obav. I když je lákové myslet si, že sami sobě rozumíme, nemusí tomu tak být. K jasnému pochopení vlastního přesvědčení někdy docházíme až při konfrontaci s přesvědčením těch druhých. Má-li být nalezena společná půda, dojde k tomu pravděpodobně v průběhu dorozumívání.

Thomas Patrick Burke

<http://www.mercatornet.com>

Přeložila Krista Blažková

(Mezititulky redakce, kráceno)

KAM NÁS VEDE GURU?

Guru – Francesco Scarpato, Aya Watanabe. Foto Pavel Hejny

Pod názvem Česká baletní symfonie uvádí Balet Národního divadla v Praze tři díla: *Polní mši* Bohuslava Martinů, nové dílo *Guru* od Jana Jiráka a první větu z oratoria *Stabat mater* Antonína Dvořáka.

Polní mše je novým uvedením starší choreografie Jiřího Kyliána a jako by to na ní bylo znát. Choreografie je stále originální, objevná, ale svým způsobem vlastně unavená; rovněž je znát, že hudba byla psána za jiným účelem, s tancem netvoří jeden celek.

Guru má naopak tu výhodu, že Jan Jirásek, český autor především filmové hudby (*Kytice*, *Nejasná zpráva o konci svě-*

ta), psal hudbu přímo pro balet. A mladý choreograf Viktor Konvalinka ji za mocné podpory skvělé a zcela funkční scénografie Jana Duška proměnil v geniální tanec. *Guru* dokonale vyjadřuje naše současné tápání, zmítání, častou dezorientaci v životech, hledání opor a guruů, kteří nás z těch našich „kanclů“ vyvedou do „opravdového života“. Pravost guria (který se nakonec ukáže být ďáblem a jako poslední zůstává na scéně) jakoby potvrzuje mohutný sbor, který v pozadí recituje úryvky ze slov nejposvátnějších, z žalmů a mše svaté (víme, jak se ďábel leckdy rád zařituje svatými věcmi, aby si dodal zdání legitimacy).

Celek je o to povedenější, vzácnější a působivější a zábavnější, že každá jeho dynamická složka – tanec, hudba, zpěv, scénografie, světlo do sebe dokonale zapadají, nic není nadbytečné a nic ani nechybí. Mnozí z nás jistě mají v paměti taneční inscenace, kde se hodně běhá a skáče a člověk si maně říká: „Co tohle zrovna asi znamená? Nemohlo by toho vlastně být méně?“ U *Gurua* diváka tato tak častá námitka ani nenapadne, vše je přesně

na svém místě a ve svém rozsahu a velikosti, tvoří dokonalý *Gesamtkunstwerk*. Pětadvacet minut je přesně ten čas, který byl na sdělení dané myšlenky potřeba.

Stabat mater je pro křesťana zkouškou. Každý umělec má samozřejmě nárok vyjádřit své vidění tématu, ale běhání, zmítání, skákání a házení vlasy osmi tanečnic se mi přeci jen jako vyjádření toho největšího bolu matky Páně jeví přinejmenším jako problematické, ne-li rovnou blasfemické.

Nechtěl bych opomenout hudební nastudování Davida Švece a provedení všech tří hudebních děl v podání dirigenta Václava Zahradníka a orchestru, sboru a sólistů Národního divadla. Bylo vskutku excelentní! Pokud se na Českou baletní symfonii vypravíte, dostanete tak kulturní zážitky rovnou dva v jednom: v podobě *Gurua* skvělé, nové, české taneční dílo, které podle mě nemá obdoby od nastudování *Her o Marii*, a skvělé hudební provedení tří kusů, které vždy stojí za to si poslechnout.

ifb

Jak to vidí Michaela Freiová

Na okraj policejní štáry v mešitě

Většina myslících lidí už nahlíží, že přítomnost islámu v Evropě je důvodem ke znepokojení. Mnozí křesťané však stále ještě věří ve vstřícnost jako cestu, která může pomoci ke klidnému soužití a „dialogu“.

Vpád české policie do pražské mešity je v české veřejnosti komentován většinou pozitivně, protože většina myslících lidí už nahlíží, že přítomnost islámu v Evropě je důvodem k znepokojení. S jednou – očekávanou – výjimkou, a to jsou křesťané. Ti ještě stále věří ve vstřícnost jako cestu, která může pomoci ke klidnému soužití a „dialogu“. Vycházejí přitom bohužel z nepřilíš křesťanského, zato rozšířeného předpokladu, že všechna náboženství jsou v zásadě stejná: stejně dobrá, tvrdí lidé dobré vůle, nebo stejně špatná, tvrdí ti ostatní.

Zkusím připomenout jen některé rozdíly, nakolik je lze vtěsnat do rámce krátkého článku. Ten první je dán trojičným dogmatem. Bůh je jeden, vyznávají muslimové. Bůh je jeden ve třech osobách, vyznáváme my. Tento rozdíl není jen formální. Trojičnost Boží existence nám vysvětluje, jak je možné, že Bůh je láska: je to primárně vztah mezi božskými osobami. Teprve odtud se odvíjí láska jako Boží vztah ke světu a k člověku. Lásku

Boha k člověku islám popírá: opakovaně jsme zažili, že muslim podmínil účast v mezináboženské debatě tím, že křesťanský oponent nebude mluvit o Bohu jako o Otci: člověk není Boží dítě, ale Boží otrok, zněl argument. Muslimové věří v Boha jako stvořitele nebe a země, ale ne v Boha jako otce.

Když mluví křesťanství o spáse člověka, rozlišuje „ovce“ od „kozlů“ podle kritérií, která jsou přirozená: „Neboť jsem hladověl a dali jste mi jíst, žíznul jsem a dali jste mi pít...“ „Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Matouš, 25. kapitola) Tento požadavek lásky ke každému člověku v Koránu nenajdeme. Myslím, že rozdíl mezi křesťanstvím a islámem není dán ani tak tím, co v Koránu je (bojovná vyjádření najdeme zejména ve Starém zákoně také), ale tím, co v něm není.

Náboženství – v tomto případě křesťanství a islám – prostě nejsou stejná. Jak dalece tedy můžeme tvrdit, že muslimové

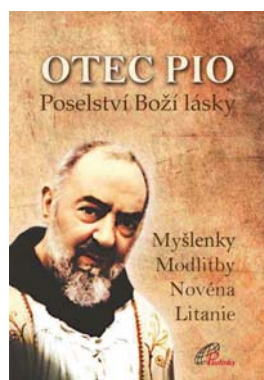
jsou naši bratři? Z křesťanského pohledu by to bylo možné, pokud bychom chápali výraz „bratr“ ve smyslu „člověk“. Najíst hladovému nebo napít žíznivému máme dát vždycky, bez ohledu na jeho vyznání. Ale vidí to druhá strana také tak? Považují nás muslimové za své bratry? Těžko mohou. Trojiční dogma, na němž spočívá naše víra, islám odmítá. Božská přirozenost Ježíše Krista je pro ně nepřijatelná, označují ji za „přidružení k Bohu“. Šejk Ahmad Rahab řekl v pražské mešitě 18. dubna t. r.: „Přidružení je ten největší hřích, nejhorší zločin a největší křivda. Z tohoto důvodu Alláh vyslal posly, kteří zakazovali v první řadě přidružení. Alláh neslibil za žádný hřích takový trest, jako slíbil za přidružení. Velký akt přidružení dokonce nemůže být nikdy odpuštěn.“

Mohou tedy muslimové být našimi bratry?

Michaela Freiová
publicistka a překladatelka

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

F. Fernández-Carvajal: Rozmluvy s Bohem (4a)

14.–18. týden v mezidobí – Den po dni kniha nabízí možnost vstoupit do vztahu s Bohem, mluvit s ním o věcech každodenního života a učit se v Božím světle nacházet odpovědi pro svůj život. *Váz., 376 str., 259 Kč*

Otec Pio: Poselství Boží lásky

Myšlenky otce Pia vybrané z jeho korespondence doplněné modlitbami na jeho přímlyvu (novéna, litanie apod.). *Brož., 48 str., 35 Kč*

Christopher West: Dobrá zpráva o sexu a manželství

Odvážné odpovědi na nesmělé otázky – jak dnes katolická církev chápe lidskou tělesnost, sexualitu, manželství a křesťanské panenství a celibát. *Brož., 260 str., 210 Kč*

Letem světem

Zastánci tradičního rozdělení rolí v rodině mohou prý být spokojeni: „Přes prosazování rovnosti pohlaví si většina Čechů stále ještě myslí, že doménou mužů v rodinách by měly být běžné opravy v domácnosti a ženy by se měly starat hlavně o vaření. Vyplývá to z průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění.“ Aneb – zdá se, že máme zdravý rozum! :-)

Richard Čanaky, slovenský hudebník, mnoha českým rodinám přes svou tvorbu pro děti možná známý, poskytl pěknému novému webovému projektu Zastolom.sk hezký rozhovor. Co na něm ale bylo nejkrásnější, byla odpověď na otázku: „Aké sú vaše najbližšie osobné plány? Čo by ste rád zažili v roku 2014?“ – „Teším sa na každý deň svojho života. Je mi úplne jedno, čo bude. Učím sa prijímať dobré aj zlé veci. Byť s rodinou, priateľmi, s hudbou a pripravený na smrť. Nevieime dňa ani hodiny. Niekedy žijeme, akoby sme mali žiť na zemi večne a zabúdame na večnosť, ktorú môžeme stratiť v jednom okamihu...“

Zpravodajský portál Echo24 přišel s trefnou analýzou k nízkému počtu narozených dětí. Podle něj „si mladí zvykli na vyšší komfort. Na založení rodiny nemají peníze.“ Ale sociolog Ivo Možný k tomu říká: „K tomu, abyste měli děti, potřebujete hnízdo, tedy jednu místnost. Pro tři děti stačí garsonka.“ Dodal, že po-

cit nedostatku peněz vytváří společenské klima. „Lidem se vtlouká do hlav, aby byli úspěšní, vydělávali dost peněz a aby nakupovali. Nezakládají rodiny, protože žijí v atmosféře konzumu,“ upozornil.

Uplynulá 6. velikonoční neděle byla jako každý rok věnována modlitbám za pronásledované křesťany. Je zřejmé, že pronásledování lidí věřících v Krista se

Koláž: mimi

spíše stupňuje. „V celosvětovém měřítku tvoří křesťané 80 procent všech pronásledovaných pro náboženské přesvědčení. V současné době je každý desátý křesťan kvůli své víře v Ježíše Krista obětí diskriminace, pronásledování nebo čelí hrozbě smrti. Ve světovém měřítku se jedná až o 200 milionů křesťanů. Ročně je zabito více než 100 tisíc křesťanů,“ píše výkonná ředitelka české pobočky CSI Monika Kahancová. Hlavními zdroji pronásledování jsou ko-

munistické režimy a náboženský fundamentalismus. Tzv. Arabské jaro a následná destabilizace regionů Blízkého a Středního východu podle Kahancové umožnila vzestup islamistických skupin. Starobylé křesťanské komunity zde čelí pokusu o likvidaci. V čele seznamu zemí, kde jsou křesťané pronásledováni, zůstává Severní Korea, na druhém místě je Somálsko, Sýrie se posunula z 11. místa na třetí pozici. Ale není důvod ztráct naději. Signál, vyslaný ve středu 21. května skrze návštěvu katolického kardinála v Severní Koreji, je pozitivní. Byl to soulský arcibiskup, kardinál Andrew Yeom Soo-jung, který se stal vůbec prvním kardinálem, jenž na území Severní Koreje vstoupil. Přitom Pchjongjang, nazývaný na počátku 20. století díky svým třem tisícům kostelů Jeruzalémem Orientu, je – jak už bylo zmíněno – pro křesťany jedním z nejvíce nepřátelských míst na světě. Podle organizace Open Doors žije v Severní Koreji navzdory pronásledování 100 až 400 tisíc křesťanů, kteří se scházejí tajně v tzv. domácích kostelech a podzemních komunitách. Oficiálně existuje v Pchjongjangu jen jediný kostel, v němž mohou se zvláštním povolením čas od času slavit bohoslužbu jihokorejští kněží za asistence shromáždění pečlivě vybraného příslušnými vládními úřady. Oremus!

-zd-

1. 6. **Ne** 7. neděle velikonoční (Den modliteb za sdělovací prostředky)
Sk 1,12–14, Žl 27, 1 Petr 4,13–16, Jan 17,1–11a
2. 6. **Po** sv. Marcellin a Petr, mučedníci
Sk 19,1–8, Žl 68, Jan 16,29–33
3. 6. **Út** Památka sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků
Sk 20,17–27, Žl 68, Jan 17,1–11a
4. 6. **St** sv. Petr Veronský OP, kněz a mučedník
Sk 20,28–38, Žl 68, Jan 17,11b–19
5. 6. **Čt** Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
Sk 22,30; 23,6–11, Žl 16, Jan 17,20–26
6. 6. **Pá** sv. Norbert, biskup
Sk 25,13b–21, Žl 103, Jan 21,15–19
7. 6. **So** sv. Robert, opat OCist
Sk 28,16–20.30–31, Žl 11, Jan 21,20–25

8. 6. **Ne** Slavnost Soslání Ducha Svatého
Sk 2,1–11, Žl 104, 1 Kor 12,3b–7.12–13, Jan 20,19–23
9. 6. **Po** sv. Efrém Syrský, jáhen a učitel církve
1 Král 17,1–6, Žl 121, Mt 5,1–12
10. 6. **Út** sv. Maxim, mučedník
1 Král 17,7–16, Žl 4, Mt 5,13–16
11. 6. **St** Památka sv. Barnabáše, apoštola
Sk 11,21b–26; 13,1–3, Žl 98, Mt 10,7–13
12. 6. **Čt** sv. Jan z Fakunda OSA, kněz
1 Král 18,41–46, Žl 65, Mt 5,20–26
13. 6. **Pá** Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
1 Král 19,9a.11–16, Žl 27, Mt 5,27–32
14. 6. **So** sv. Anastáz OSB, kněz a mučedník
1 Král 19,19–21, Žl 16, Mt 5,33–37

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 240008911/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.